

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 17 2019, nummers 498 – 511, vrijdag 3 mei 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	6
Ambtenarenrecht.....	10
Bijstand	10
Bestuursrecht overig	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

AVG	12
Huisvesting	13
Wet arbeid vreemdelingen	13
Vreemdelingenrecht	14
Procesrecht	14

Handhaving

JnB2019, 498

MK Rechtbank Rotterdam, 24-04-2019, ROT 18/4917

burgemeester van de gemeente Rotterdam, verweerder.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning. De totale hoeveelheid harddrugs van 1,9 gram overschrijdt de – arbitraire – grens van 0,5 gram voor een gebruikershoeveelheid slechts in geringe mate. Gelet op de specifieke omstandigheden valt in dit geval niet in te zien waarom niet had kunnen worden volstaan met een waarschuwing. De rechtbank voorziet zelf en legt eiser een bestuurlijke waarschuwing op.

[...] Verweerder heeft in dit geval onvoldoende inzichtelijk gemaakt waarom niet kon worden volstaan met een waarschuwing of een andere, minder ingrijpende maatregel dan sluiting van een woning waarin een gezin leeft. Daartoe acht de rechtbank het allereerst van belang dat de totale hoeveelheid harddrugs van 1,9 gram de – arbitraire – grens van 0,5 gram voor een gebruikershoeveelheid slechts in geringe mate overschrijdt. Ook met de overige door verweerder in aanmerking genomen omstandigheden en indicatoren – in samenhang bezien met de aangetroffen hoeveelheid drugs – blijft onduidelijk waarom het in dit geval noodzakelijk was om de woning te sluiten voor de duur van zes maanden. Weliswaar is de woning gelegen in een wijk die vanwege de problematiek rond drugs en geweld is aangewezen als veiligheidsrisicogebied, maar de aangetroffen hoeveelheid harddrugs is dermate gering dat een invloed daarvan op de drugscriminaliteit in de wijk niet als vanzelfsprekend kan worden aangenomen. Daarbij is ook van belang dat de politie naar de woning is gegaan op basis van een melding van huiselijk geweld en niet naar aanleiding van een vermoeden van drugshandel. Verder is niet gebleken van enige loop van kopers en/of leveranciers van en naar de woning en evenmin van andere concrete aanwijzingen van – met de woning gerelateerde – drugshandel. Ook heeft de verhuurder geen meldingen van overlast ontvangen. Al met al valt niet in te zien waarom bij een – relatief – zo geringe inbreuk op de openbare orde niet had kunnen worden volstaan met een waarschuwing.

[...] Gelet op het tijdsverloop en de toelichting van verweerder ter zitting acht de rechtbank het uitgesloten dat de gebreken aan het bestreden besluit nog kunnen worden hersteld. De rechtbank ziet daarom aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, eiser een bestuurlijke waarschuwing op te leggen, inhoudende dat bij een nieuwe overtreding van artikel 13b van de Opiumwet binnen drie jaar, te rekenen vanaf 5 april 2018, de woning voor onbepaalde tijd dan wel maximaal voor een periode van 12 maanden zal worden gesloten. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2019:3168](https://ecli.nl/RBROT:2019:3168)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 499

ABRS 01-05-2019, 201802967/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gorinchem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder d
WABO. WELSTAND. Het geschil betreft de verleende vergunning voor het plaatsen van tuinmeubilair (houten tuinbank 1,50 m hoog en 5 m breed en tegen de tuinbank aan geplaatste houten plantenbak 0,95 m hoog en 2,50 m breed). Het gaat om een bouwwerk waarvoor een omgevingsvergunning is vereist. Ingevolge artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo dient het bouwwerk daarom ook aan redelijke eisen van welstand te worden getoetst. In dit geval kan niet gesteld worden dat geen welstandseisen voor het tuinmeubilair gelden, nu dit als een "toegevoegde bouwkundige constructie" als bedoeld in het Beeldkwaliteitsplan, kan worden aangemerkt. Het bouwwerk is niet in strijd met redelijke eisen van welstand.

[ECLI:NL:RVS:2019:1423](https://ecli.nl/RVS:2019:1423)

JnB2019, 500

MK ABRs, 01-05-2019, 201705198/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 aanhef en onder 9, 5 lid 6

Besluit milieueffectrapportage

WABO. Omgevingsvergunning wijzigen bestemming perceel. Gebruik pand voormalige bibliotheek als verswinkel. De wijziging van het gebruik kan gelet op de aard en omvang niet worden aangemerkt als een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van het Besluit mer. De functiewijziging gaat niet gepaard met een uitbreiding van bebouwing op het perceel. Verder verschilt het beoogde gebruik als verswinkel in planologisch opzicht niet zodanig van het vroegere gebruik als bibliotheek, die ook door gebruikers werd bezocht zij het gedurende beperktere openingstijden, dat om die reden sprake is van een stedelijk ontwikkelingsproject. Bovendien is de oppervlakte van het beoogde gebruik van 372 m², waarvan 97 m² aan winkelvloeroppervlakte, betrekkelijk gering, net als de benodigde hoeveelheid van 12 parkeerplaatsen, die zullen worden gerealiseerd op eigen terrein. Verwijzing naar ABRs 18-07-2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:2414](https://ecli.nl/RVS:2018:2414).

[ECLI:NL:RVS:2019:1432](https://ecli.nl/RVS:2019:1432)

JnB2019, 501

MK ABRS, 01-05-2019, 201802574/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hardenberg.

Burgerlijk Wetboek 5:20 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1, 2.18

Algemene plaatselijke verordening gemeente Hardenberg (Apv) 4.4.2, 4.4.3, 4.4.4, 4.4.5

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. BELANGHEBBENDE AANVRAAG OMGEVINGSVERGUNNING KAPPEN

BOOM. Vergunninghouder is belanghebbende bij zijn aanvraag. Niet aannemelijk is gemaakt dat in dit geval het kappen niet kan worden verwezenlijkt. Slechts een zeer klein gedeelte van de boom is eigendom van [appellant]. Het aanzienlijk grotere, overige gedeelte van de boom is eigendom van [vergunninghouder] en bevindt zich op zijn perceel, alwaar de boom ook oorspronkelijk is geplant.

EVIDENTE PRIVAATRECHTELIJKE BELEMMERING. Het leerstuk van de evidente privaatrechtelijke belemmering speelt geen rol bij het toetsingskader voor de verlening van een omgevingsvergunning voor het vellen of doen vellen van een houtopstand in artikel 4.4.4. van de Apv.

[...] omgevingsvergunning [...] kappen van een esdoorn en een eik [...]

[...] [vergunninghouder] is eigenaar van het perceel en woont daar ook.

[...] De esdoorn staat [...] op de erfgrans met het perceel van [appellant] [...].

[...] [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college de vergunning niet aan [vergunninghouder] had mogen verlenen.

[...] Een aanvrager om een omgevingsvergunning voor het bouwen van een bouwwerk wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op de door hem ingediende aanvraag. Dit is anders, indien aannemelijk is gemaakt dat het bouwplan niet kan worden verwezenlijkt (zie de uitspraak van de Afdeling van 26-07-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2002](#)). Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19-09-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3048](#), is deze jurisprudentie van overeenkomstige toepassing op een aanvraag om een omgevingsvergunning voor het vellen van een boom.

Ook indien wordt aangenomen dat [appellant] eigenaar is van het gedeelte van 8 cm van de boom dat over de perceelgrens heen is gegroeid, leidt dat niet tot de conclusie dat [vergunninghouder] niet belanghebbend is te achten bij zijn aanvraag. Hoewel vaststaat dat [appellant] geen medewerking wil verlenen aan het kappen van de boom, is met de enkele omstandigheid dat hij daarvan voor een klein deel eigenaar is, niet aannemelijk gemaakt dat het kappen niet kan worden verwezenlijkt. Hoewel de civiele rechter de eerst aangewezen is om daarover te oordelen, neemt de Afdeling daarbij in aanmerking dat slechts een zeer klein gedeelte van de boom eigendom is van [appellant]. Het aanzienlijk grotere, overige gedeelte van de boom is eigendom van [vergunninghouder] en bevindt zich op zijn perceel, alwaar de boom ook oorspronkelijk is geplant.

De rechtbank heeft onder die omstandigheden terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college [vergunninghouder] ten onrechte als belanghebbende bij zijn aanvraag heeft aangemerkt.

[...] anders dan de rechtbank heeft overwogen, [speelt] het leerstuk van de evidente privaatrechtelijke belemmering geen rol [...] bij het toetsingskader voor de verlening van een omgevingsvergunning voor het vellen of doen vellen van een houtopstand in artikel 4.4.4. van de Apv. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 502

MK ABRS, 01-05-201, 201802854/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Westerveld.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2

PLANSCHADE. OMVANG NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. Grotendeels uitbreidingslocatie en deels kenmerken van een inbreidingslocatie. Normaal maatschappelijk risico van 5% is te hoog. Nu de ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd, die binnen het door de gemeente gevoerde beleid en wat betreft haar aard in de ruimtelijke structuur past, maar deze ontwikkeling wat betreft de locatie, de omvang en de afstand tot de achterperceelgrenzen van de woningen aan de Lindenlaan niet in de lijn der verwachting lag, acht de Afdeling in dit geval een normaal maatschappelijk risico van 3% aangewezen.

[...] tegemoetkomingen in planschade [...].

[...] 8.2 De vraag of schade als gevolg van een planologische ontwikkeling als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro tot het normaal maatschappelijk risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. [...] Vergelijk de overzichtsuitspraak planschade van de Afdeling van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), onder 5.9 en 5.10.

Zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 24 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4668](#)), is de vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico in de eerste plaats aan het bestuursorgaan, dat daarbij beoordelingsruimte toekomt. [...]

8.3 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 2 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:530](#)), is bij waardevermindering van een onroerende zaak als gevolg van een normale maatschappelijke ontwikkeling, zoals woningbouw op een inbreidingslocatie van een bestaande woonkern, waarbij die woningbouw in de lijn der verwachtingen lag, een waardevermindering tot vijf procent van de waarde van de onroerende zaak, in verhouding tot de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, substantieel, maar niet zodanig zwaar dat deze schade niet voor rekening van de aanvrager kan worden gelaten. Dit betekent dat een waardevermindering tot vijf procent van de waarde van de onroerende zaak in deze categorie gevallen in beginsel tot het normale maatschappelijke risico van de aanvrager behoort.

Zoals de Afdeling verder eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 8 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2620](#)), bestaat in de omstandigheid dat het plangebied geen zuivere inbreidingslocatie is, maar tevens de kenmerken van een uitbreidingslocatie vertoont, geen aanleiding om deze jurisprudentie niet toe te passen. [...] Uit het advies van Anteagroup volgt dat zij voor de vaststelling van de hoogte van het normaal maatschappelijk risico aansluiting heeft gezocht bij de hiervoor onder 8.2 vermelde criteria. Dit laat onverlet dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college deze vaststelling onder verwijzing naar dit advies naar behoren heeft gemotiveerd. Zoals Anteagroup zelf terecht in haar advies [...] uiteen heeft gezet, betreft woningbouw in een woonkern als Uffelte in beginsel een normale maatschappelijke ontwikkeling en past deze ontwikkeling binnen het door de gemeente gevoerde beleid. Dat betekent dat de ontwikkeling in ieder geval deels in de lijn der verwachting lag. Reeds hierom kan de conclusie dat geen aanleiding bestaat een hoger normaal maatschappelijk risico dan het wettelijk minimumforfait van 2% aan te nemen, gelet op de hiervoor uiteengezette jurisprudentie, geen stand houden.

[...] Gelet op de schaarse bebouwing aan de zuid-, zuidwest- en noordoostzijde van de gronden en het feit dat de gronden aan de rand van het dorp zijn gelegen in een grotendeels agrarisch gebied, betreft de locatie noch een zuivere inbreidingslocatie noch een uitbreidingslocatie met kenmerken van een uitbreidingslocatie. Naar het oordeel van de Afdeling gaat het hier grotendeels om een uitbreidingslocatie, [...]. De locatie heeft voor een ander deel kenmerken van een inbreidingslocatie, [...].

Het voorgaande betekent dat de jurisprudentie zoals weergegeven onder 8.3 op het onderhavige geval niet onverkort van toepassing is en dat een normaal maatschappelijk risico van 5% te hoog is. Dit geldt temeer nu de waardedaling van de woningen niet veroorzaakt wordt door de 'uitstulpingen' die als inbreidingslocatie zijn aan te merken, maar door het deel van de gronden dat als uitbreidingslocatie moet worden aangemerkt. Zoals hiervoor is weergegeven, betreft woningbouw in een woonkern als Uffelte in beginsel een normale maatschappelijke ontwikkeling en past de ontwikkeling binnen het door de gemeente gevoerde beleid. Nu de locatie voor een groot deel een uitbreidingslocatie betreft die voorheen een agrarische bestemming had, lag evenwel niet in de lijn der verwachting dat de ontwikkeling juist op die gronden zou plaatsvinden. De ontwikkeling past verder naar haar aard grotendeels in de bestaande ruimtelijke structuur van de omgeving, [...] Gelet op de lage bebouwingsdichtheid rondom de gronden en het relatief kleine oppervlak van de gronden van ca 1,3 ha past het mogelijk maken van 22 extra woningen op de gronden naar het oordeel van de Afdeling wat betreft de omvang daarentegen niet binnen de bestaande ruimtelijke structuur van de omgeving. Evenmin lag in de lijn der verwachting dat (bij)gebouwen tot een hoogte van 6 meter zouden kunnen worden gerealiseerd tot pal op de achterperceelgrenzen van de woningen aan de Lindenlaan.

Nu de ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd, die binnen het door de gemeente gevoerde beleid en wat betreft haar aard in de ruimtelijke structuur past, maar deze ontwikkeling wat betreft de locatie, de omvang en de afstand tot de achterperceelgrenzen van de woningen aan de Lindenlaan niet in de

lijn der verwachting lag, acht de Afdeling in dit geval een normaal maatschappelijk risico van 3% aangewezen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1434](#)

JnB2019, 503

Tussenuitspraak MK ABRS, 01-05-2019, 201801921/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Dongen.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 6.1.3.5

Procedureverordening 3, 5

PLANSCHADE. ADVISERING. Nu het college zich er niet van heeft vergewist dat de taxateur ter plekke is geweest en kennis had van de lokale situatie heeft het college het advies van TAXgoed niet aan zijn besluitvorming ten grondslag mogen leggen.

OMVANG NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. Afstand en omvang van de schade zijn aspecten die een rol kunnen spelen bij het antwoord op de vraag of de ontwikkeling een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft die in de lijn der verwachting lag, maar aan deze aspecten komt bij de bepaling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico geen zelfstandige betekenis toe. In dit geval heeft de adviseur ten onrechte geen aanleiding gezien een verhoogd normaal maatschappelijk risico aan te nemen.

[...] tegemoetkoming in planschade [...]

[...] Benoeming adviseur(s) in bestuurlijke fase

[...] Uit het voorgaande volgt dat artikel 3, derde lid, van de Procedureverordening, anders dan [appellant sub 1] stelt, niet van toepassing is op een geval als dit, waarin de adviseur een taxateur inschakelt. Dit betekent dat de rechtbank met juistheid heeft overwogen dat het college niet in strijd met de Procedureverordening heeft gehandeld door Thorbecke zelf TAXgoed te laten inschakelen.

[...] De uitleg die het college aan de Procedureverordening geeft laat evenwel onverlet dat op hem de plicht rust zich er onder meer van te vergewissen dat de door de adviseur ingeschakelde taxateur terzake deskundig is en dat zijn advies zorgvuldig tot stand is gekomen. Desgevraagd heeft het college ter zitting te kennen gegeven niet te zijn nagegaan in hoeverre TAXgoed, die niet lokaal is gevestigd, kennis van de lokale situatie had. Voorts heeft het college te kennen gegeven zich er niet van te hebben vergewist dat de taxateur van TAXgoed het perceel van [appellant sub 1] daadwerkelijk heeft bezocht. Gelet hierop heeft het college het advies van TAXgoed niet zonder meer aan zijn besluitvorming ten grondslag mogen leggen.

[...] Omvang van het normaal maatschappelijk risico

[...] 18.2 De vraag of schade als gevolg van een planologische ontwikkeling als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro tot het normaal maatschappelijk risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. [...] Vergelijk de overzichtsuitspraak planschade van de Afdeling van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), onder 5.9 en 5.10.

Zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 24 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4668](#)), is de vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico in de eerste plaats aan het bestuursorgaan, dat daarbij beoordelingsruimte toekomt. [...]

18.3 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 2 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:530](#)), is bij waardevermindering van een onroerende zaak als gevolg van een normale maatschappelijke ontwikkeling, zoals woningbouw op een inbreidingslocatie van een bestaande woonkern, waarbij die woningbouw in de lijn der verwachtingen lag, een waardevermindering tot vijf procent van de waarde van de onroerende zaak, in verhouding tot de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, substantieel, maar niet zodanig zwaar dat deze schade niet voor rekening van de aanvrager kan worden gelaten. Dit betekent dat een waardevermindering tot vijf procent van de waarde van de onroerende zaak in deze categorie gevallen in beginsel tot het normale maatschappelijke risico van de aanvrager behoort.

Zoals de Afdeling verder eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 8 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2620](#)), bestaat in de omstandigheid dat het plangebied geen zuivere inbreidingslocatie is, maar tevens de kenmerken van een uitbreidingslocatie vertoont, geen aanleiding om deze jurisprudentie niet toe te passen. [...] Rekening houdend met deze aspecten is niet gebleken dat het normaal maatschappelijk risico meer bedraagt dan het wettelijk forfait van 2%, aldus Thorbecke. Uit het voorgaande blijkt dat Thorbecke voor de hoogte van het normaal maatschappelijk risico aansluiting heeft gezocht bij de hiervoor onder 18.2 vermelde criteria. Thorbecke heeft evenwel bij de vaststelling van die hoogte ten onrechte doorslaggevend betekenis gehecht aan de geringe afstand tussen de gronden en het perceel van [appellant sub 1]. In dat kader is van belang dat de afstand enkel een rol kan spelen bij het antwoord op de vraag of de ontwikkeling een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft die in de lijn der verwachting lag, maar dat hieraan bij de bepaling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico geen zelfstandige betekenis toekomt, omdat de korte afstand reeds is verdisconteerd in de hoogte van de geleden planschade. Dat volgens Thorbecke geen sprake is van zeer geringe schade, is evenmin een reden om geen verhoogd normaal maatschappelijk risico aan te nemen. Ook hier geldt dat de omvang van de schade een aspect is dat een rol kan spelen bij het antwoord op de vraag of de ontwikkeling een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft die in de lijn der verwachting lag, maar dat aan dit aspect bij de bepaling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico geen zelfstandige betekenis toekomt. Nu de omvang van het planologische nadeel zich uit in de hoogte van het schadebedrag, is voor een extra correctie in de vorm van het achterwege laten van een verhoging van het normaal maatschappelijk risico bij een hoog schadebedrag dan ook geen aanleiding (vergelijk de uitspraak van 10-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3272](#)). Nu Thorbecke verder uiteen heeft gezet dat de mogelijk gemaakte woningbouw een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft die in de lijn der verwachtingen lag, past binnen het gemeentelijk beleid en wat betreft aard en omvang past binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving, heeft zij

ten onrechte, gelet op de hiervoor weergegeven jurisprudentie, geen aanleiding gezien een verhoogd normaal maatschappelijk risico aan te nemen.

[...] Nu het college niet heeft toegelicht op welke gronden het thans een normaal maatschappelijk risico van 3,5% voorstelbaar acht, dit percentage in andere, vergelijkbare zaken nog onderwerp is van geschil en de Afdeling, gelet op de hiervoor geconstateerde gebreken in de planvergelijking en de taxatie het geschil tussen [appellant sub 1], [appellante sub 2] en het college thans niet definitief kan beslechten, ziet zij in dit geval geen aanleiding de omvang van het normaal maatschappelijk risico zelf vast te stellen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1436](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 504

MK CRvB, 25-04-2019, 18/2291 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 38 lid 7, 38a

AMBTENARENRECHT. HERZIENING HOOGTE AANVULLENDE UITKERING. Het geschil tussen partijen beperkt zich tot de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister de datum met ingang waarvan de aanvullende uitkering is herzien, op goede gronden heeft bepaald op 1 februari 2017. Appellant stelt zich op het standpunt dat moet worden uitgegaan van de ingangsdatum van de wijziging van het arbeidsongeschiktheidspercentage, zijnde 11 november 2016. De minister stelt zich op het standpunt dat de datum met ingang waarvan de WIA-uitkering is gewijzigd (1 februari 2017) als ingangsdatum dient te gelden. Het oordeel van de rechtbank dat de datum van de wijziging van de WIA-uitkering als ingangsdatum geldt voor de herziening van de aanvullende uitkering wordt volledig onderschreven. De Raad maakt de aan dit oordeel ten grondslag gelegde overwegingen tot de zijne. Hieraan wordt toegevoegd dat reeds uit de tekst van artikel 38 van het ARAR duidelijk blijkt dat de in geding zijnde uitkering een aanvullend karakter heeft ten opzichte van de WIA-uitkering.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1454](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 505

MK CRvB, 29-04-2019, 17/1832 PW

het college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

BW 3:309

PW

WWB 60 lid 1

PARTICIPATIEWET. TERUGVORDERING. Afwijzing verzoek om kwijtschelding. De Raad heeft geoordeeld dat het recht van de gemeente om alsnog ruim 35.000 euro in te vorderen is verjaard. I.c. hoeft betrokkene dat bedrag dan ook niet terug te betalen aan de gemeente.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1372](https://ecli.nl/CRVB:2019:1372)

De Raad heeft bij deze uitspraken een nieuwsbericht uitgebracht: [Gemeente kan ten onrechte verleende bijstand niet meer terugvorderen](#).

JnB2019, 506

MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-04-2019 (publ. 29-04-2019), SHE 18/2263

Intergemeentelijke Sociale Dienst de Kempen, verweerder.

BW 7:673

PW 19, 32

Re-integratieverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Eersel 2015 (Re-integratieverordening)

PARTICIPATIEWET. AANVULLENDE BIJSTAND. TRANSITIEVERGOEDING. De transitievergoeding dient voor de toepassing van de PW aangemerkt te worden als inkomen als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de PW. Verweerder is dan ook terecht overgegaan tot verrekening van de transitievergoeding met de bijstandsuitkering van eiseres in de maand waarin eiseres de vergoeding ontvangen heeft.

Aan eiseres is bij einde dienstbetrekking een zogeheten transitievergoeding toegekend van € 586,28 netto. Verweerder heeft deze transitievergoeding met de bijstandsuitkering van eiseres over de maand mei 2016 verrekend.

Rechtbank: [...] De transitievergoeding is in de plaats gekomen van de ontslagvergoeding. De hoogte van de ontslagvergoeding werd voorheen berekend volgens de zogenoemde Kantonrechttersformule, waarbij de vergoeding (ook) mede afhankelijk was van het aantal gewogen dienstjaren en het loon. Zoals blijkt uit de Memorie van Toelichting bij de hervorming van het ontslagrecht is de transitievergoeding bedoeld ter compensatie van ontslag en om de werknemer in staat te stellen de transitie naar een andere baan te vergemakkelijken (Kamerstukken II 2013/14, 33818, 3, p. 38). [...] Het feit dat de transitievergoeding in de plaats is gekomen van de ontslagvergoeding berekend volgens de Kantonrechttersformule, alsmede de wijze van vaststelling van de hoogte van de transitievergoeding, de oorzaak van de verschuldigdheid en het feit dat de transitievergoeding geen dwingende bestemming heeft, leiden de rechtbank tot het oordeel dat de transitievergoeding en de ontslagvergoeding niet zodanig van elkaar verschillen dat inzake het recht op bijstand voor de transitievergoeding een ander beoordelingskader zou moeten worden gehanteerd.

Uit de wetsgeschiedenis volgt niet dat de transitievergoeding geen inkomensvoorziening is. [...]

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat de transitievergoeding van eiseres, bij de toekenning daarvan in mei 2016 of op een later moment, (ondubbelzinnig) een andere bestemming heeft (gehad) dan het voorzien in de kosten van het bestaan. Eiseres heeft immers op geen enkel moment te kennen gegeven, noch is anderszins gebleken, dat zij de transitievergoeding had willen aanwenden voor bijvoorbeeld scholing of een outplacementtraject.

Naar het oordeel van de rechtbank levert de verrekening van de transitievergoeding met de bijstandsuitkering van eiseres, anders dan zij meent, ook geen strijdigheid en ongelijke behandeling op met de Re-integratieverordening. Artikel 5 van de Re-integratieverordening, waarnaar eiseres verwijst, voorziet niet in een - arbeidsinschakeling bevorderende - transitievergoeding. Ook de overige grieven, waarin eiseres een koppeling legt met de Re-integratieverordening, treffen daarom geen doel. [...] De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:2225](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2019, 507

Rechtbank Oost-Brabant, 25-03-2019 (publ. 30-04-2019), SHE 18/2806

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bladel, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 5, 6, 16, 17

AVG. Verweerder erkent dat de naam en het adres van eiser ten onrechte in de overzichten zijn opgenomen. Dit behoren de gegevens van zijn neef te zijn.

Daarmee staat naar het oordeel van de rechtbank vast dat onjuiste persoonsgegevens, die eiser betreffen, zijn vermeld. Eiser heeft dan ook op grond van artikel 16 van de AVG recht op rectificatie van de hem betreffende onjuiste persoonsgegevens door verweerder.

Het verzoek van eisers moet worden aangemerkt als verzoek om wissing op grond van artikel 17 van de AVG. De overzichten met daarop de persoonsgegevens van eiseres worden door verweerder gebruikt als mogelijk bewijsmiddel in procedures tussen verweerder en eisers. Dit gebruik moet worden gezien als het onderbouwen van een rechtsvordering. Dit betekent dat eisers geen recht hebben op wissing van hun gegevens, ongeacht het antwoord op de vraag of de persoonsgegevens onrechtmatig zijn verwerkt.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1647](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2019, 508

MK Rechtbank Amsterdam, 07-03-2019 (publ. 01-05-2019), AMS 18/1199

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Huisvestingswet 2014 (Hvw) 1, 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (geldig van 1 januari 2017 tot 1 oktober 2017) (Huisvestingsverordening) 3.1.2 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. Door de aanwezigheid van de hennepkwekerij in de slaapkamer is sprake van een overtreding van artikel 21 van de Hvw en artikel 3.1.2 van de Huisvestingsverordening. Niet in geschil is dat een hennepkwekerij in één van de twee slaapkamers van de woning is aangetroffen. Deze slaapkamer was niet geschikt voor bewoning. Dat niet de gehele woning werd gebruikt voor hennepsteelt, is niet van belang voor de vraag of sprake is van onttrekking van woonruimte aan de bestemming tot bewoning.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:2271](https://ecli.nl/RBAMS:2019:2271)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2019, 509

MK ABRS, 01-05-2019, 201808607/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

WAV. BOETE. Verzoek om finale kwijting boetes terecht afgewezen.

Uitgangspunt is dat de overtreder een in rechte onaantastbare bestuurlijke boete volledig betaalt. De staatssecretaris hanteert een vaste gedragslijn waarbij finale kwijting van een boete alleen mogelijk is in het kader van een schuldhelpverleningstraject. Ter zitting van de Afdeling heeft de staatssecretaris toegelicht dat bij dit traject op de schuldenaar een medewerkings- en inlichtingenplicht rust. Tegen deze achtergrond acht de Afdeling de vaste gedragslijn om alleen in het kader van een schuldhelpverleningstraject in te gaan op een verzoek om finale kwijting, niet onredelijk. De staatssecretaris heeft daarnaast terecht aan de afwijzing van het verzoek om finale kwijting ten grondslag gelegd dat [appellant] zijn - naar gesteld - slechte financiële situatie niet inzichtelijk heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2019:1414](https://ecli.nl/RVS:2019:1414)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Procesrecht

JnB2019, 510

MK ABRS, 30-04-2019, 201804030/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36 lid 1

Besluit digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht (Stb. 2016, 292;

Besluit) 3, 5 lid 1

PROCESRECHT. DIGITAAL PROCEDEREN. De werkwijze die door de rechtspraak wordt gehanteerd bij het digitaal ondertekenen van uitspraken voldoet in sommige gevallen niet aan de wettelijke eisen. Bij gebruik van zowel de mobiele werkplek van de rechtspraak als de vaste werkplek authentificeert de ondertekenaar zich niet met een middel dat uitgaat van tweefactorauthenticatie. Dit raakt de betrouwbaarheid van de verbinding tussen de identiteit van de ondertekenaars en de uitspraak. In dit geval heeft de rechter, en mogelijk ook de griffier, zich niet geauthenticeerd met een middel dat uitgaat van tweefactorauthenticatie. De verbinding tussen de identiteit van de ondertekenaars en de uitspraak is echter alsnog tot stand gekomen met een schriftelijke verklaring van de rechter en de griffier. Dit betekent dat de klacht terecht is voorgedragen, maar de grief niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank leidt.

Totdat de rechtspraak de gehanteerde werkwijze aanpast, zal de Afdeling in zaken waarin een grief wordt aangevoerd over de digitale ondertekening van de uitspraak van de rechtbank vragen stellen aan de desbetreffende ondertekenaars. Verder geldt dat uitspraken van de rechtbank rechtskracht hebben wanneer daartegen geen hoger beroep is ingesteld. In het geval tegen een uitspraak wel hoger beroep is ingesteld zal de Afdeling de ondertekening daarvan uitsluitend beoordelen wanneer het hogerberoepschrift daarover een grief bevat.

[ECLI:NL:RVS:2019:1400](https://ecli.nl/RVS:2019:1400)

De Afdeling heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Digitaal ondertekenen van uitspraken gebeurt niet in alle gevallen volgens de wet.](#)

JnB2019, 511

MK ABRS, 30-04-2019, 201803933/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 6

Awb 8:78

PROCESRECHT. ZAAKVERLOOPREGISTER. De Afdeling is van oordeel dat het Zaakverloopregister voor anderen dan partijen niet kan worden aangemerkt als toereikende wijze van openbaarmaking van uitspraken van de bestuursrechter.

De Afdeling acht een werkwijze aangewezen die ook recht doet aan de externe functie van de openbaarheid van uitspraken en waarmee ook belangstellenden die niet over het zaaknummer beschikken, eenvoudig de tekst van een specifieke uitspraak kunnen verkrijgen.

In grief 2 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank, door slechts in de uitspraak op te nemen dat "deze uitspraak is gedaan, digitaal ondertekend en bekendgemaakt", de uitspraak niet in het openbaar heeft uitgesproken. Dit is in strijd met artikel 8:78 van de Awb en artikel 6, eerste lid, van het EVRM, aldus de vreemdeling.

Afdeling: Partijen en belangstellenden die op de hoogte zijn van het zaaknummer kunnen aan de hand hiervan in het Zaakverloopregister de voortgang van de zaak volgen en ten slotte zien dat uitspraak is gedaan. Voor partijen is het echter niet noodzakelijk om het Zaakverloopregister te raadplegen. Partijen en hun gemachtigden worden namelijk in beginsel via notificaties op de hoogte gehouden van de stand van zaken van de procedure. Via een notificatie worden zij ook op de hoogte gesteld van het moment waarop de uitspraak is toegevoegd aan het digitale dossier. Door in te loggen in het portaal kunnen zij van de inhoud van de uitspraak kennisnemen. De vreemdeling en zijn gemachtigde hebben aldus ook kennis kunnen nemen van de uitspraak.

Voor anderen dan partijen (belangstellenden) ligt dit anders. Artikel 8:79, tweede lid, van de Awb biedt anderen dan partijen de mogelijkheid om onder vermelding van het zaaknummer tegen betaling een afschrift van de uitspraak op te vragen. Voor belangstellenden die het zaaknummer niet kennen is het verkrijgen van een afschrift van de uitspraak langs deze weg slechts mogelijk als zij alsnog de beschikking krijgen over het zaaknummer. Het zaaknummer kan niet worden verkregen via het Zaakverloopregister. Dit register is immers alleen toegankelijk indien het zaaknummer al - langs andere weg - bekend is, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de administratie van de rechtbank. Het Zaakverloopregister kan daarom voor anderen dan partijen niet worden aangemerkt als toereikende wijze van openbaarmaking van uitspraken van de bestuursrechter. De Afdeling acht een werkwijze aangewezen die ook recht doet aan de externe functie van de openbaarheid van uitspraken en waarmee ook belangstellenden die niet over het zaaknummer beschikken, eenvoudig de tekst van een specifieke uitspraak kunnen verkrijgen.

De klacht is gelet op het voorgaande terecht voorgedragen, maar de grief leidt niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. De Afdeling ziet namelijk thans nog geen aanleiding aan het geconstateerde gebrek gevolgen te verbinden. De rechtbank dient de gelegenheid te krijgen haar werkwijze aan te passen zodat belangstellenden die niet over het zaaknummer beschikken ook eenvoudig de tekst van een specifieke uitspraak kunnen verkrijgen. De Afdeling merkt daarbij op dat zij ervan heeft kennisgenomen dat de rechtbank inmiddels een uitsprakenregister (Uitsprakenregister asiel- en bewaringszaken) beschikbaar heeft gesteld. Op de werking van dat register gaat de Afdeling thans nog niet in omdat dat register er nog niet was ten tijde van de uitspraak van de rechtbank.

Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt bevestigd.

[ECLI:NL:RVS:2019:1390](https://www.ecli.nl/rvs/2019/1390)

De Afdeling heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Zaakverloopregister is geen toereikende wijze van openbaarmaking van uitspraken](#).

[Naar inhoudsopgave](#)